

[Vanggaard.]

man synes, at det kongelige Teater bagefter maatte tage det op, men det har det heller ikke gjort. Saadan har vi set det Gang paa Gang.

I Operaen har man taget nyere Kunstværker ind af den Slags Musik, som for enkelte er mere i Retning af Lirumlarum, og som kan samle enkelte begejstrede nogle faa Dage, hvorefter det hele ligger med et tomt Hus og med en stor Udgift. Man har en udenlandsk Kapelmester i lang Tid. Nu bør dette Land vel ikke afspærre sig fra Kulturukviklingen udefra, men naar man gaar saa vidt, at man til Stadighed har en udenlandsk Kapelmester og tilsidesætter de fremragende danske Kræfter, som gaar ledige, nærmer vi os den Karakteristik, som allerede Wessel gav vor Nation, da han sagde:

„Jeg den ædle Dansker priser,
at Beskedenhed han viser,
sjældnen Dyd i fremmed Land.
Men naar han for vidt den driver,
og alt fremmed Fortrin giver,
den en Dyd ej nævnes kan,
og fornedrer danske Mand.“

Wessel har ellers ogsaa en Karakteristik af Nordmænd. Disse to Folkekarakteristikker, fremsat for halvandet Hundrede Aar siden, er maaske ikke helt ved Siden af den Dag i Dag.

Saadan har man forsømt Repertoiret. Der er f. Eks. ogsaa indleveret et fremragende dramatisk Skuespil fra vor tidlige Middelalder, som har faaet overordentlig Ros af tidligere Censor P. A. Rosenberg, men som ogsaa pure er kasseret. Jeg kan ligeledes nævne, at Operaen „Kaddara“, som Hakon Børresen har skrevet Tonerne til, dette grønlandske Værk, som gjorde Lykke paa Teatret, og som man skulde forvente kunde blive taget op nu, da der netop har været en betydelig Grønlandsinteresse. Men det har ikke været muligt at opnaa dette, skønt det havde været temmelig sikkert i økonomisk Henseende. I Stedet for har man taget noget med Eskimoerne i Kanada, som det lykkedes at holde paa Benene en kort Tid.

Denne slette Ledelse vil jeg ogsaa lægge Undervisningsministeren til Last. Jeg har en Følelse af, at Undervisningsministeren har staaet bagved en Del af det, der er foregaaet dernede — den højtærede Minister kan jo frigøre sig for det ved at svare benægtende her i Salen —, og at Teaterlederen ikke har kunnet udfolde sig, som han maaske ellers kunde have udfoldet sig. Han er Embedsmand fra Undervisningsministeriet,

og vi, der har kendt ham som Embedsmand, har kendt ham som en saare flink Embedsmand, men det er jo muligt, at han som Teaterleder fremdeles følger sig ret subaltern under Undervisningsministeren, mere end en Teaterleder bør gøre.

Dette er det, jeg vilde sige ved Begravelsen af Dobbeltscenen. Nu fremhæves det — man er jo altid paa Højde med Situationen —, at det netop er galt med Dobbeltscenen, ogsaa økonomisk, Kunstnerne er for langt fjernede fra hinanden, der er ikke det intime Samarbejde, der skulde være, og den økonomiske Ledelse lider under, at de to Scener konkurrerer med hinanden. Det er omtrent noget i den Retning, Undervisningsministeren nu har argumenteret med ved denne Lejlighed, han plejer ikke at mangle Evne til at finde Udtryk for den øjeblikkelige Situation, han har ogsaa fundet det her. Men naar man tænker paa, hvad der blev sagt til Fordel for Dobbeltscenens Indførelse, var det jo det modsatte, der blev sagt, og jeg tror, den nye Ordning vil blive daarlig. Selv om det kan gaa, saa vil de tre Kunstarter klumpet sammen paa samme Scene ikke faa den Stilling, de burde have. Det er meget beklageligt, at det ikke er lykkedes Teatret at holde den Stilling, som var dets Maal i mange Aar, og som de bedste Kræfter kæmpede for, og som Ledelsen, den Ledelse, vi nu har, har ødelagt. Det ser jeg paa med dyb Beklagelse. Derfor kan man forstaa, at der er fremkommet Ændringsforslag som det, vi hørte den mindst velvillige af mine Partifæller, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), motivere, om at give nøjagtigt det til Teatret, som det selv tjener i Forlystelsesskat. Det er forstaaeligt, at der kommer en Stemning, der krystalliserer sig i noget saadant, i at man siger: nu er hele dette store Drømmebillede faldet sammen, alt, hvad man der har sagt og troet paa, er styrtet sammen, nu har man tabt Troen paa det hele. Det er forstaaeligt, at den jævne danske Bonde taber Taalmodigheden. Jeg vil haabe, at det endnu en Gang skal lykkes at rejse dette Teater, jeg tror dog ikke, det lykkes, uden at Kræfter i vide Kredse rejser sig og derunder ogsaa dem, jeg har peget paa, Københavns Kommune og de omliggende Kommuner.

Bindsløv: Det kongelige Teater hører jo til et af Rigsdagens Yndlingsemner, hvis man skal tro, hvad Pressen i Almindelighed skriver derom; men man har maaske Lov til at tilføje, at det kongelige Teater vist i al Almindelighed er et af Offentlighedens Yndlingsemner. For saa vidt kunde man